

Προηγιασμένη Θεία Λειτουργία στον Ιερό Ναό του Αγίου Αλεξάνδρου στην Αλεξάνδρεια

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Βεροίας, Ναούσης και Καμpanίας

Ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Βεροίας, Ναούσης και Καμpanίας κ. Παντελεήμων τέλεσε σήμερα το πρωί Προηγιασμένη Θεία Λειτουργία και κήρυξε το θείο λόγο στον Ιερό Ναό του Αγίου Αλεξάνδρου στην Αλεξάνδρεια.

Για τις φωτογραφίες πατήστε [ΕΔΩ](#)

Η ΟΜΙΛΙΑ ΤΟΥ ΣΕΒΑΣΜΙΩΤΑΤΟΥ

«Ἡ γυνή, ἦν ἔδωκας μετ' ἐμοῦ, αὕτη μοι ἔδωκεν ἀπό τοῦ ξύλου, καί ἔφαγον».

Τή σκηνή ἑνός δράματος, τοῦ με-γα-λύτερου ἴσως στήν ἱστορία τοῦ ἀνθρωπίνου γένους, παρακολου-θή-σα-με σήμερα νά μᾶς ἀφηγεῖται ὁ προφήτης Μωυσῆς στό ἀνά-γνω-σμα ἀπό τό βιβλίο τῆς Γενέσεως.

Τό δράμα αὐτό εἶναι γνωστό σέ ὅλους μας. Εἶναι ἡ παρακοή τῶν πρω-το-πλάστων,

ή παράβαση δη-λα-δή τής έντολής του Θεού πού όδή-γησε όχι μόνο αυτούς αλλά και όλόκληρο τό ανθρώπινο γένος στην έξωση από τόν παράδεισο και στην είσοδο τής άμαρτίας και του κακού στον κόσμο.

Η πιό τραγική σκηνή όμως αυ-του του δράματος είναι ο διάλογος του Θεού με τόν Άδάμ και τήν Εύα, αφού υπήκου-σαν στον πονη-ρό όφι και έφαγαν από τόν καρπό του δένδρου τής γνώσεως, παρα-βαίνοντας έτσι τήν έντολή του Θεού. Και είναι τραγι-κή, διότι πα-ρό-τι και ο Άδάμ και η Εύα γνω-ρίζουν ότι με τή θέλησή τους και με τή δική τους απόφαση άκο-λού-θησαν τή δόλια συμβουλή του πο-νη-ροϋ, δέν αναλαμβάνουν τήν ευ-θύ-νη τής πράξεώς τους, τήν επιρ-ρίπτουν άλλοϋ και τολμοϋν να κα-τηγορήσουν άκό-μη και τόν Θεό γι' αυτό.

«Η γυνή, ήν έδωκας μετ' έμοϋ, αύτη μοι έδωκεν από του ξύλου, και έφαγον». Η γυναίκα πού μου έδωσες, αύτη μου έδωσε να φάω, λέει ο Άδάμ. Ο όφης με έξαπάτησε, δικαιολογείται ή Εύα.

Δύο φράσεις, δύο δικαιολογίες, πού όμως έχουν τήν ίδια άφετη-ρία, τήν έγωιστική έμμονή στο λά-θος, κρίνουν τήν εξέλιξη τής ζωής των πρωτοπλάστων αλλά και τής δικής μας.

Όλοι κατανοοϋμε πώς οι δικαιο-λογίες τους προς τόν Θεό δέν ευ-στα-θοϋν, και όμως τίς έπανα-λαμ-βά-νουμε και έμεις καθημερινά στη ζωή μας. Μιλοϋμε με εύκολία για τό προ-πατορικό άμάρτημα και κα-τα--δι-κάζουμε τήν έπιπολαιότητα του Άδάμ και τής Εύας, αλλά συγχρό-νως τό χρησιμοποιοϋμε ως άλλοθι για τή δική μας παρακοή, για τίς δικές μας πτώσεις και άμαρτίες.

Άν αναλογισθοϋμε τή ζωή μας, αν έξετάσουμε τίς πράξεις μας με ειλικρίνεια, αν έρευνήσουμε τή στάση μας εναντι του Θεού, άκόμη και μέσα στο μυστήριο τής ιερᾶς έξομολογήσεως, δέν θά δυσκολευ-θοϋμε να βροϋμε παρό-μοιες σκη-νές με αύτη πού μάς περιέγραψε τό βιβλίο τής Γενέσεως. Δέν θά δυσκολευ-θοϋμε να έντοπίσουμε και τίς δικαιο-λο-γίες πού έμεις οι ίδιοι επικαλού-μεθα για να δικαιώ-σουμε τόν έαυ-τό μας, για να άπο-σει-σουμε τήν ευθύνη πού έχουμε για τήν παρα-κοή των έντολών του Θεού.

Πίσω από κάθε άμαρτία κρύβεται μία δικαιολογία, πού είναι τελικά πιό επικίνδυνη από τήν ίδια τήν άμαρτία, διότι είναι ο τρόπος του πονηροϋ να μάς κρατήσει δεμέ-νους στην άμαρτία και να μάς πα-ρα-σύρει και στην έπόμενη. Είναι ο τρόπος του πονηροϋ για να μάς έμποδίσει από τή μετάνοια και να μάς στερήσει τή συγχώρηση και τό έλεος του Θεού. Είναι ή μέθοδος του διαβόλου για να μάς άπομα-κρύ--νει από τήν ταπείνωση πού όδη-γεϊ στη μετάνοια και να μάς αυ-ξήσει τόν έγωισμό, ο όποϊος άπο--διώκει τή χάρη και τήν ευ-σπλαγ-χνία του Θεού. Και τό

χειρότερο είναι ότι η παγίδα αυτή της δικαιολόγησής του έαυτού μας για τις πτώσεις και τις αμαρτίες μας και η έπιρρίψη της εϋθύνης σέ άλλα πρόσωπα, στίς συνθήκες πού υπάρχουν, σέ δυσκολίες πού αντι-μετωπίζουμε, είναι τόσο ύπουλη, ώστε συχνά δέν αντιλαμβανόμεθα ότι πέφτουμε σ' αυτήν. Είναι τόσο πολύ συνυφασμένη μέ τήν καθη-με-ρι-νό-τητά μας και είμεθα τόσο έξοικειωμένοι μαζί της, ώστε αυτό τήν κάνει ακό-μη περισσότερο έπι-κίνδυνη για τήν πνευματική μας πορεία.

Γι' αυτό και ό προφήτης και ψαλ-μωδός Δαβίδ δέν παραλείπει νά πα-ρακαλεϊ τόν Θεό, στόν έκατοστό τεσσαρακοστό ψαλμό πού ψάλ-λου-με στήν Άκολουθία του Έσπε-ρινοϋ, νά διατηρεϊ τήν καρδιά του μακριά από λό-γους πονηρίας, ώστε νά μήν προ-φασίζεται προφά-σεις και δικαιο-λο-γίες πού όδηγοϋν στήν άμαρτία. «Μή έκκλίνης», λέ-γει, «τήν καρ-δίαν μου εις λόγους πο-νηρίας, του προφασίζεσθαι προ-φάσεις έν άμαρτίαις».

Αυτή τήν παράκληση άς έπανα-λαμ-βάνουμε και έμεϊς καθημε-ρι-νά, ιδιαιτέρως όμως κατά τήν πε-ρίοδο αυτή της Άγίας και Μεγάλης Τεσσαρακοστής, και άς προσπα-θοϋ-με νά άγωνιζόμασθε ώστε νά μήν πα-ρα-βαίνουμε τίς έντολές του Θεοϋ. Άλλά και όταν τίς πα-ρα-βαίνουμε, νά παραδεχόμεθα τό σφάλμα μας και νά μετανοοϋμε ειλικρινά, χωρίς νά προσπαθοϋμε νά δικαιώνουμε τόν έαυτό μας μέ προφάσεις και δικαιολογίες, για νά βροϋμε τό έλεος του Θεοϋ και νά απολαύ-σου-με τή συγχώρηση και τή χάρη του.